

ใน อุณหภูมิ ปกติ

ในอุณภูมิปกติ

Swanlee เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2601-4

ภาพประกอบ KAMUI710

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอเวอร์บุ๊ก (ในเครือบริษัท แจ่มใส พับลิชชิง จำกัด)

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล everybook2015@gmail.com

เว็บไซต์ www.facebook.com/everyyyy

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท นมรินทร์ บิ๊ค เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

01

ไหนใครบอกว่าเชียงใหม่ยังไม่หนาว

ไหนใครบอกว่าเชียงใหม่อากาศร้อนระอุเหมือนกรุงเทพฯ นั่นแหละ
เสื้อตัวหนาๆ ไม่ต้องเตรียมมาให้หนักกระเป๋าหรอก

แม่ง

โคตรไม่ใช่

"เกริ่นมึงเปิดกระเป๋าดี กูจะขอยืมเสื้อคลุมหน่อย"

"ไม่ได้เอามา"

"อ้อาก บิมน้อยของพี่หนาวจนจะหดแล้ว T^T"

เกริ่นมองบิมน้อยกุมป้ากางเกงตัวสั้นๆ แล้วได้แต่พยายามทำตัวให้ปกติ
มากที่สุด เพราะจริงๆ เขาก็หนาวเหมือนกัน แต่ถ้าแสดงออกแบบเพื่อนสนิท
คงไม่ค่อยน่ามอง

"เกริ่นนนน พี่คนนั้นของมึงเมื่อไหร่จะมาละ"

เกริ่นส่ายหน้าเพราะความตื่นตูมเสียงดังจนคนที่เดินผ่านไปมาใน
สนามบินเชียงใหม่เริ่มหันมามอง เงยหน้ามองรอบๆ หา**พี่คนนั้น**ที่บิมนถามถึง

นั่นดิ เมื่อไหร่จะมา

อดไม่ได้ต้องอมยิ้มนิดๆ กับคำว่าพี่คนนั้น ความจริงเขามีชื่อ แต่เกริ่น
แค่ไม่เคยพูดชื่อนั้นออกมา ไม่ใช่ว่าไม่อยากพูดถึงหรือไม่สนิทเลยหากคำอื่น
เรียกแทนไปก่อน แต่เพราะเคยสนิทมาก แล้วตอนนี้เกริ่นก็ยังไม่รู้เหมือนกันว่า

ความสัมพันธ์แบบนั้นมันยังมีอยู่ ลดลง หรือหายไปจนกลายเป็นคนแปลกหน้าไปแล้ว

มันไม่ใช่เรื่องน่าเศร้าใจอะไรในชีวิตของเกรวินหรอก แค่ตอนเด็กๆ เขาเคยสนิทกับพี่คนนั้นเพราะพ่อแม่ของเรารู้จักกัน เขาชอบปีนต้นไม้ข้ามรั้วไปนอนกับอีกฝ่ายบ่อยๆ...ด้วยความที่เกรวินเป็นลูกคนเดียว พอมีคนที่ยู่มากกว่าคอยเอาใจใส่ คอยลูบผมให้ก่อนนอนเลยติดพี่คนนั้นเป็นธรรมดา

เกรวินไม่ได้เจอเขามาหลายปีแล้ว เท่าที่จำได้ก่อนจากกันเด็กชายร้องไห้แงแงไม่ยอมให้อีกฝ่ายย้ายบ้าน และจนถึงตอนนี้ก็ยังไม่รู้เหตุผลว่าทำไมครอบครัวของพี่คนนั้นต้องย้ายไป คงเพราะยังเด็กมากเกินไปเลยแยกแยะความฝันกับความจริงไม่ออก ตอนเด็กๆ เกรวินฝันว่าจะโตขึ้นไปพร้อมๆ กับพี่ชายข้างบ้าน อยู่ด้วยกัน เดินไปเรียนด้วยกัน

พอไม่มีเขาอยู่ในชีวิตแล้ว เขาเข้าจริงเด็กชายก็ร้องไห้แค่สามหรือสี่วันเท่านั้น ไม่นานก็กลับไปเล่นชนได้เหมือนเดิม หัวเราะได้เหมือนเดิม โตขึ้นและใช้ชีวิตแบบผู้ชายคนหนึ่งอย่างที่เราจะเป็น

ระยะเวลาที่เกรวินโตขึ้นเรื่อยๆ ในหัวก็มีเรื่องอื่นเข้ามาแทนมากมาย จนบางครั้งก็ลืมไปว่าช่วงเวลาหนึ่งเคยมีใครคนนั้นอยู่ในชีวิต คงเพราะเกรวินไม่มีช่องทางติดต่อของเขา...

หรืออาจจะไม่ได้สนใจหา

ถึงจะดูเหมือนไม่แคร์อะไร แต่ความจริงลึกๆ แล้วเกรวินคิดถึงเขามาก แล้วก็ยอมรับเลยว่าตอนนี้รู้สึกตื่นเต้นไม่เบา

เขาแต่จินตนาการภาพของเขาวouldต่างจากสิบปีที่แล้วมากน้อยแค่ไหน

"กว่าต้องแวะซื้อเสื้อกันหนาวตัวหนาๆ ขนฟูๆ ไว้สักห้าหกตัวแล้วแหละ แล้วแม่ง...ที่ทีจะไปอยู่มันเย็นมากขนาดไหนวะ ความจริงกูอยากเอาไอซ์ดีมาซั่มปีที่นี้ด้วยซ้ำ แต่แม่งขึ้นเครื่องไม่ได้...เฮ้ยไ้เกรวิน มึงว่ากูจ้างให้ขนส่งเอามาส่งทีนี่ดีเปลววะ ฮือออ ไม่น่าเลยกู"

ที่ปีมกระวนกระวายจิตตกขนาดนี้ก็เพราะความหวั่นของเกรวิน

เขาเกือบตาย นอนหมดสติอยู่ที่โรงพยาบาลไปเกือบเดือน

ทุกคนต่างมีสิ่งที่รักที่ชอบ อย่างพ่อของเกรวินชอบจิวเวลรี่ มีแหล่งบูด

เพชรพลอยตั้งมากมาย แม่เองก็ชอบจิวเวลรี่เหมือนกัน ทั้งข้อมือและลำคอ
เลยมีแต่เครื่องประดับที่ทำจากเพชรเม็ดงามเต็มไปหมด

ส่วนเกวินชอบแข่งรถมอเตอร์ไซด์...ชอบมากๆ แต่ความชอบของเขา
มันสวนทางกับสิ่งที่พ่อแม่อยากให้เขาเป็น

เขาพิสูจน์ตัวเองให้พ่อกับแม่เห็นว่าสิ่งที่รักไม่เป็นอันตรายถึงชีวิต
เซฟตัวเองได้ดีทุกครั้งที่ยิ่งแข่ง ไปฝึกงานกับบริษัทจิวเวลรี่ของพ่ออย่างที่ท่าน
ต้องการให้สานต่อธุรกิจในวันหน้า เหมือนท่านจะเห็นดีเห็นงามด้วยแล้วเชียว
เพราะเกวินทำทุกอย่างได้ดีไม่ขาดตกบกพร่อง

แต่ก็ต้องมาตกม้าตายเพราะการแข่งขันเมื่อสามเดือนที่ผ่านมาเกือบจะ
พรากลมหายใจของเขาไป

ก่อนลงสนามเขากับคนในทีมเช็คความเรียบร้อยของรถที่ใช้ลงแข่ง
อย่างดี แต่ต่อให้เช็คละเอียดแค่ไหนก็พลาดอยู่ดีนั่นแหละ

ที่เจ็บใจไม่ใช่ว่าพลาดเพราะตัวเขาเอง แต่เป็นการพลาดเพราะมอเตอร์ไซด์
คันหลังขับมาชนรถของเขอย่างจัง ทั้งร่างทั้งรถกระเด็นลอยออกนอกสนาม
เลือดไม่ออก แขนขาไม่หัก ร่างกายไม่เป็นอะไรเลย แต่กลับหลับไปตั้งเกือบเดือน

พอตื่นขึ้นมาก็ถูกสั่งห้ามไม่ให้กลับไปแข่งรถอีกอย่างเด็ดขาด เกวิน
รู้ชะตากรรมตัวเองแล้วว่าต่อไปด้านหัวชนฝายังไงแม่ก็ไม่ยอม แถมยังส่งตัวมา
ฝึกงานที่อื่นแทนเพื่อจะไม่ให้เขาได้อยู่ใกล้ชิดกับสนามแข่งและรถมอเตอร์ไซด์
จนกว่าพวกเขาจะพอใจ

เรียกว่ามันเป็นบทลงโทษก็ได้

แต่เอาเหอะ แค่นี้ก็เดือนเอง

แล้วไอคนที่มายื่นข้อตักเตือนที่พาไปมาอยู่ข้างกันก็คือคนที่ขับรถชนเขา
นั่นแหละ ตอนนั้นทั้งเขาทั้งมันต่างถูกเนรเทศจากกรุงเทพฯ มาอยู่ที่นั่นแทน

มันก็ได้แต่แยะ แต่ไม่ได้ลงแข่งจนกว่าจะฝึกงานจบ

เพราะอาจมีเรื่องที่เกี่ยวข้องกับนั่นก็คือการต้องปั่นหน้าให้เป็นปกติที่สุด
ในขณะที่มีกำลังกรี๊ดร้องสาวตแตกเพราะอากาศหนาวๆ ของเชียงใหม่

"กูโคตรอยากจะทำอีกรินเลยวะ แหะเหี้ยกรุงเทพฯ หนาวม๊าย เชียงใหม่

หนาวมากกกกกก อยากได้สาวน่ารักๆ มาคลายหนาวจึกหน่อยได้กา?"

เกรวินปล่อยให้มีมพูดอะไรสักอย่างไปโดยไม่ได้สนใจฟัง เพราะตอนนี้ เขากำลังกวาดตามองหาใครบางคนที่รับปากกับแม่ไว้ว่าจะมารับพวกเขาสองคน กลับบ้านด้วยตัวเอง ไม่รู้ตอนนี้อยู่ไหน จะหาเขาเจอมั้ย เกรวินใส่เสื้อยืดสีดำธรรมดา กับกางเกงยีนสีเข้ม ไม่ได้เป็นจุดเด่นกว่าใคร กลมกลืนไปกับผู้คนในสนามบิน

อีกฝ่ายจะหาเขาเจอมั้ย

ไม่ได้เจอกันตั้งนาน จะยังจำกันได้อยู่หรือเปล่า

เกรวินหายใจเข้าลึกๆ เมื่อเห็นคนเดินผ่านไปผ่านมาเริ่มหันตาค้นหาใครสักคนแบบนั้น เขาไม่ชอบคนเยอะ ไม่ชอบอยู่ในสถานที่ที่คนเบียดเสียดกันไปมา แต่มันเลี่ยงไม่ได้

"ขอโทษครับ นี่เกรวินหรือเปล่า"

เจ้าตัวนั้นตามเสียงเสียงหนึ่งที่ดังจากด้านขวา พอหันไปสบตาก็ชะงัก นิดหน่อย ดวงตาจึงมองผู้ชายสองคนที่ดูอายุจะห่างกันไม่มาก คนที่ยกยิ้มให้ เกรวินจำได้ว่าคนคนนี้เป็นพี่ชาย เจ้าของเหมืองแร่เจ้าใหญ่ของภาคเหนือ และอีกคนที่ยืนอยู่ข้างหลัง ผิวขาวผ่อง ตากลม ไม่ยิ้มแย้มแต่ก็ไม่ได้ทำหน้าบึ้ง และไม่ได้มองมาที่เขาเลย คงเป็น...

พินิล

"ครับพี่ ผมเกรวิน เอ้ยไม่ใช่ ไฉนชื่อเกรวิน ส่วนผมชื่อป๊ม แล้วพี่คือพี่คนนั้น..."

"พี่ชื่อนายครับ ยินดีที่ได้รู้จักนะป๊ม ลืมบอกไปเลยว่าเสียงใหม่อากาศเย็นแล้ว"

นายอดมองสองหนุ่มผู้มาเยือนหัวจรดเท้าไม่ได้ ในขณะที่เกรวินได้แต่คิดในใจว่า

การแต่งตัวต่างกัน พี่ชายมีเสื้อคลุมกันหนาวเท่าๆ ดูดีเหมือนพระเอกเกาหลี ส่วนเขากับไอ้ป๊มเสื้อยืดกางเกงยีน จบ

"สบายดีมั๊ยเกรวิน ไม่ได้เจอเราตั้งกี่ปี เป็นหนุ่มแล้วนี่หว่า"

"สบายดีครับพี่นาย"

เขาจะสาายตาจากคนที่ยื่นเจียบๆ อยู่ข้างหลังพี่นายไม่ได้สักที ไม่ได้เจอกันนานแต่ตอนนี้ก็ฝ้ายกลับไม่แม้แต่จะเอ่ยทัก แถมยังไม่มองหน้ากันอีก

ไม่รู้ว่ากรออะไรกันหรือเปล่า

ต้องเป็นเขามั้ยที่ควรโกรธ ที่สัญญาว่าจะโตด้วยกัน ไปโรงเรียนด้วยกัน ที่พี่นิลเป็นคนสัญญาเอาไว้เอง ไม่เห็นจะทำได้เลยสักอย่าง

และเหมือนพี่นายจะรู้ว่าเขาเอาแต่ใจองคนที่ยื่นเจียบๆ อยู่ข้างหลังเลยดึงแขนให้คนที่ดูตัวเล็กกว่าเขาขยับขึ้นมายุ่งข้างกัน

คนตัวสูงมองสองมือขาวที่กุมกันอย่างประหม่าอยู่ใต้แขนเสื้อไหมพรมสีครีม กับริมฝีปากชมพูระเรื่อที่ขยับมิมิบสลับกับแน่นแน่นเข้าไปซ้ำมา

"นิล ข้างหน้านี้น้องเกวินนะ ที่เคยเป็นเพื่อนเล่นนิลตอนเด็กๆ"

เพราะคำแนะนำตัวของพี่นายกับสายตานิ่งๆ ของอีกคนที่มองมาทางเขา แวบเดียวแล้วก็เหลียวไปมองทางอื่นเหมือนหาจุดไฟที่สของสายตาไม่ได้ทำให้เกิดความสงสัยขึ้นมา

"เอ่อ สวัสดิ์เกวิน...สบายดีมั้ย"

หัวใจของเขาเหมือนจะเต้นช้าลง รวากับจะหยุดเต้นเอาซะดื้อๆ

เสียงของพี่นิลยังเหมือนเดิม อ่อนโยน นุ่มนวล

"นิล น้องเกวินอยู่ทางนี้ หันซ้ายหน่อย อ้อ โทษทีนะเกวิน"

เกวินพยักหน้าให้พี่นายทั้งที่ตายังจ้องหน้าพี่นิลอยู่ พี่นิลส่งยิ้มบางให้แต่เหมือนไม่ได้ยิ้มให้เขาเลยเพราะสายตาของอีกฝ่ายมองไปตรงไหนก็ไม่รู้ มันดูเลื่อนลอยเหมือนมองไม่เห็นเขา แต่ใบหน้าที่ทำให้เกวินละสายตาไม่ได้เจอไปด้วยความดีใจ

และก็เหมือนกับทุกอย่างจะเคลื่อนไหวอย่างช้าๆ

"พอดีว่านิลเขามองไม่เห็นนี่ละ"

วูบหนึ่งรู้สึกว่ดวงตาสวยๆ คู่ นั้นกำลังจ้องมองมา

เกวินเห็นรอยยิ้มบนปากหยักสวยจางลงช้าๆ แล้วแน่น ความประหม่าที่ส่งผ่านดวงตาคู่ นั้นทำให้ขาของเขาก้าวออกไปโดยไม่รู้ตัว รู้อีกทีก็ตอนที่ยืนอยู่ตรงหน้าพี่นิลแล้ว

ตอนนั้นฟีนิลสูงกว่า

แต่ตอนนี้เขาสูงกว่าฟีนิล...ดูโตกว่าฟีนิลตั้งเยอะ

เขาไม่ได้ถามว่าทำไมฟีนิลถึงมองไม่เห็น ไม่ใช่ว่าไม่อยากรู้แต่คิดว่าตอนนี้นั้นคงไม่เหมาะเท่าไร ทำเพียงจ้องผิวหน้าเนียนละเอียด จ้องดวงตาคู่สวยที่จะเป็นรูปพระจันทร์เสี้ยวตอนยี่มหวานๆ

มือเล็กของฟีนิลยกขึ้นช้าๆ สัมผัสเบาบางบนไหล่ของเกวินแล้วหัวเราะออกมาเบาๆ ไม่รู้ว่าฟีนิลกำลังจะทำอะไร แต่เกวินก็ยินดีที่จะยื่นนิ่งๆ ให้อีกฝ่ายสัมผัสกันอย่างนั้น

คงอยากรู้ว่าเขาสูงขึ้นมากมัย

คงอยากรู้ว่าไหล่เขากว้างขึ้น หนาขึ้นหรือเปล่า

คงอยากรู้ว่าไม่ได้เจอกันตั้งหลายปี เขายังเหมือนเดิมหรือเปลี่ยนไปมากแค่ไหน

ฟีนิลคงอยากรู้ว่าตัวเองจะยังดูบ๊องเหมือนตอนเด็กๆ ได้หรือไม่

เกวินจับมือนุ่มของฟีนิลยกขึ้นเหนือไหล่ วางฝ่ามือเย็นเรียบไว้บนเส้นผมสีน้ำตาลเข้ม ก็มึนชะรอยตัวลงเล็กน้อยเพื่อไม่ให้อีกฝ่ายต้องเอื้อมมือจนเมื่อย วินาทีนั้นเกวินเห็นรอยยิ้มกว้างๆ รอยยิ้มอบอุ่นเหมือนเมื่อสิบกว่าปีที่แล้วของฟีนิลอีกครั้ง

"เกวินตัวสูงขึ้นเยอะเลย"

"..."

"หล่อมากๆ ด้วย"

"นิล มองไม่เห็นแล้วรู้ได้ยังไงว่านี่องหล่อ"

เจ้าของชื่อถูกเสียงยิ้มๆ ดูเข้าหอยกก็น่าหงอย ฟีนิลหันหน้าหาฟีนายเล็กน้อยผูกปากทำกำบังก่อนจะหันมาหาเขาเหมือนเดิม

ฟีนิลจะรู้ตัวมั๊ย ว่าโคตรน่ารัก

"รู้สึกครับ ตอนเด็กๆ เกวินก็หล่ออยู่แล้ว"

เกวินยิ้ม เยกหน้ามองฟีนิล มองรอยยิ้มหวานๆ กับสัมผัสอ่อนโยนบนหัว คิดถึงฟีนิล คิดถึงมาก

02

เหงื่อแม่งไหลเหมะๆ...

เกวินเหยียดตัวลุกขึ้นยืนเท้าเอวหอบแฮก ทั้งร้อน ทั้งเหม็น กลิ่นในเหมืองแฉะมันตุๆ บอกไม่ถูก ขยายวๆ ตะป๋ะไปข้างหน้าเพราะเกิดอาการเหน็บชาจากการที่นั่งยองมาหลายนาที่

ไม่คิดไม่ฝันมาก่อนว่าคนแข็งแรงที่สามารถประคองบักไบค์คันใหญ่ๆ ได้อย่างเขาจะมาหมดแรงเพราะนั่งเยี่ยดินเล่น

แล้วแม่งก็โคตรร้อนเลย

อากาศต่างจากเมื่อวานราวฟ้ากับเหว แดดส่องตรงหัวปะจมนมสีน้ำตาลเริ่มออกสีซีดขึ้นกว่าเดิม หัวเขาร้อนผ่าวเพราะพระอาทิตย์กลมๆ จ่อกลางหัวเลยนั่นแหละ ถ้าไม่ใช่หมวกเก็บแบรนดฺหุ้บไว้ป่านนี้ผมของเขาคงไหม้ไปแล้ว อ้อแล้วหมวกเก็บสวยๆ ก็ยังโดนไอ้หมวกเซฟตี้สวมทับบดบังความเย็นไปแล้วด้วย

เออ รู้แล้วว่ามันลำบาก ทำงานกับพ่อในบริษัทมันสบายกว่าล้านเท่า
"อื้อยอ้ยอ้ย หิวน้ำ"

ปืมที่สวมหมวกเซฟตี้เหมือนกันนั่งชักดินชักอบนพื้นเป็นเด็กๆ จนเกวินต้องเปื้อนหน้าเหว่ คนตัวสูงหรือตามองรถตกดินที่กำลังทำงานอยู่ห่างจากจุดที่เขาขึ้นประมาณสิบเมตร...ปืมยิ่งกว่าเขาก็กทำไปป่นไป คิดถึงบ้าน คิดถึงแม่ แกมยังป่นเสียงดังจนคนงานแถวนั้นหันมามองกันเป็นแถว

อายเขามั้ยล่ะ

เกรวินในชุดเสื้อยืดสีดำกับปลอกแขนสีเดียวกันสายหน้า การแต่งตัวของเขามันขัดกับลักษณะงานนิดหน่อย จะพูดยังไงดี เกรวินไม่คิดว่าตัวเองจะต้องออกมาลุยหน้างานเลยใส่กางเกงยีนส์รัดรูปแน่นเปรี๊ยะมา ส่วนเสื้อถึงจะเป็นเสื้อยืดคอกลมธรรมดา แต่มันก็หนาพอที่จะทำให้เหงื่อออกจนตอนนี้เปียกชุ่มไปทั้งตัวเหมือนคนเพิ่งอาบน้ำ

"เอาน้ำมึงมาหน่อยดิวะ ูกคอแห้งไม่ไหวละ"

"ไม่ไหวก็ไปนั่งพักที่ออฟฟิศ" พยัพพยิดหน้าไปทางสิ่งปลูกสร้างที่เรียกว่าโรงงาน เห็นหลังคาออฟฟิศที่ติดแอร์เย็นๆ อยู่ไม่ไกล แต่ใช้คนที่บอกว่าไม่ไหวๆ ก็เอาแต่สายหน้าอย่างเดียว

นุ่นก็ไม่เอา นี่ก็ไม่เอา เอาใจยากชิบ แหม่ง...

เกรวินโยนขวดน้ำให้ปิมก่อนจะยกมือปาดเหงื่อ คิ้วเข้มๆ ขมวดมุ่นเพราะไม่รู้ว่เมื่อไหร่จะถึงเวลาพักของเขาสักที พี่นายก็โหดเกินไปแล้ว ทำตามคำสั่งของพ่อแบบที่ไม่ขาดตกบกพร่อง ให้เขาทำงานเหมือนคนงานจริงๆ นี่จับคนป่วยมาทรมานกันชัดๆ

ผมเพิ่งหายป่วยนะไว๊ว เพิ่งฟื้น ที่รถล้มมาอะ จำไม่ได้แล้วหรอ T-T

เขาถูกพี่นายปลุกให้ไปอาบน้ำตั้งแต่เช้า โดนหลอกล่อด้วยคำว่าเหมือนแรตตอนเช้ามีดสวยมาก เดี่ยวจะพาไปดูอะไรประมาณนี้ ไข่เขาก็คิดว่าคงผิดเดียวกันกับดูพระอาทิตย์ขึ้นยามเช้า อัญมณีในเหมือนแร่สองประกายระยิบระยับ แต่เปล่าเลย ความจริงมันคนละอย่างกับสิ่งที่คิด

เกรวินไม่ใช่คนเรื่องมาก ลำบากกว่านี้เขาก็ออยู่ได้ แต่แค่มันอัดอั้นตันใจเลยอดไม่ได้ต้องปนรูปจับคนเดียวในใจก็เท่านั้น ถึงจะขัดใจหน่อยๆ ที่พ่อส่งเขากับปิมมาที่นี่แต่ก็ไม่ได้คัดค้าน ต่อต้าน หรือประท้วงอยากกลับกรุงเทพฯ เลย กลับกันในขณะที่อากาศร้อนขนาดนี้เกรวินยังก้มหน้าก้มตาคัดอัญมณีด้วยมือตัวเองแบบไม่อุ้งงานเลยด้วยซ้ำ

มันเป็นนิสัยของเกรวินไปแล้วแหละที่เวลาทำอะไรก็จะตั้งใจทำ ถึงแม้ว่าจะไม่ได้อยากทำก็ตาม

"อะ...โอ้ยยยยยยย"

"เป็นอะไรไ้ป้ม"

"ตะคริวกินข้าวกั้ววว ไ้เกร็น ช่วยหน่อยยยยยยย เชี่ยๆๆ"

ส่วนคนที่เรื่องมากกว่าเขานะ ก็มันนี่แหละ

กลิ่นน้ำมันหอมตลบอบอวลทั่วห้อง เกร็นนั่งกอดอกอยู่ตรงหัวเตียง ตาคมมองคนใส่ออยเก่งนอนอึดแน่นงบนเตียงไม่ได้ยมีน้ำรามคอยนวดน่อง ทั้งสองข้างให้

"สบายเลยนะมึง"

"สบายที่ไหน ปวดขาจะตายอยู่แล้ว มึงไม่เห็นใจกูเลย"

"แค่นี้จะตาย ที่มึงกำลังสืบทอดบนสนามไม่เห็นร้องสักอะะ"

ปี้มหันขวับ มั่นถึลึงตามองมาพร้อมกับพูดคำว่า เชี่ย ออกมาแบบไม่มีเสียง เขาเกือบจะพุ่งเข้าไปชกมันสักหน่อยแล้วแต่ต้องเบรคเท้าไว้ อย่างนั้นเพราะเสียงเคาะประตูดังขึ้นมาก่อน

"เอ่อ น้ารามอยู่มั้ยครับ"

"อยู่ครับคุณนิล หัวอะไรมาเยอะเยะเลยนะครับ เดี่ยวผมไปช่วย..."

น้ารามยังพูดไม่ทันจบเกร็นก็รีบลุกจากเก้าอี้ ก้าวขาयरวๆ ไปหาคนที่เข้ามาใหม่ ปีนโตกับขวดน้ำเย็นๆ หลายขวดในมือของคนที่ตัวเล็กกว่าถูกเกร็นแย่งไปถือ เขาเห็นสีหน้าเล็กน้อยเหมือนตกใจไม่รู้ว่าใครที่เข้ามาช่วยถือของ ก่อนจะคลี่อิมเมื่อเสียงน้ารามดังขึ้นอีกครั้ง

"คุณเกร็นนะครับ"

"อ้อ สวัสดิ์ดีเกร็น"

รอยอิมที่มองแล้วว่าเป็นอิมที่หวานที่สุดปรากฏอยู่บนใบหน้าเนียนขาวของฟีนิล เกร็นคลี่อิมตามไปด้วย รอยอิมฟีนิลยังเหมือนเดิมไม่เปลี่ยน น้ำเสียงนุ่มๆ ก็ยังเหมือนเดิม...ดูเหมือนจะนุ่มน่าฟังมากกว่าเดิมด้วยซ้ำ

"พี่ให้ป้าแม่บ้านทำกับข้าวมาให้ เกร็นกับปี้มพักกินข้าวก่อนนะ"

"ขอบคุณครับฟีนิล ผมโดนให้ให้ทำงานแต่เช้าข้าวยังไม่ตกถึงท้องสักเม็ด

พี่นายโคตรโหดเลยครับ"

"อ่า...พี่ขอโทษแทนพี่นายด้วยนะ ปกติพี่นายก็ไม่ค่อยกินข้าวเช้า สงสัยลืมว่าต้องพาน้องไปกินข้าวก่อนทำงาน"

เขามองริมฝีปากหยักสวดยับตอนเปล่งเสียงคุยกับบีม ดวงตาของฟินิลมองตามเสียง และเพราะความสงสัยว่าอีกฝ่ายมองไม่เห็นจริงๆ เกวินเลยปล่อยมือขึ้นมาโบกไปมาตรงหน้าของคนตัวเล็กกว่าเขาๆ

"..."

เกวินชักมือลงข้างลำตัวเหมือนเดิมเมื่อเห็นว่าฟินิลชะงัก เขาถอนหายใจแรงๆ ออกมาจากนั้นไปกระทบเข้ากับเส้นผมสีดำสนิทของอีกฝ่าย ฟินิลถอยหลังเล็กน้อยเหมือนรู้ว่าตอนนี้กำลังยืนอยู่ใกล้กับเขาในระยะที่หากันแค่มิเก้เห็นดี

"เกวินมีอะไรหรือเปล่า"

"ครับ"

"เรามองหน้าพี่อยู่ ไข่ม้อย"

"พี่รู้ได้ไง"

"ก็...ความรู้สึกมั้ง"

เขารู้ว่าเป็นธรรมชาติของทุกคนที่จะรู้สึกถึงอะไรบางอย่างเมื่อตัวเองกำลังตกเป็นเป้าสายตา...อ้อ ไรแล้วแหละ ฟินิลไม่ได้แค่รู้สึก เขามองหน้าฟินิลจริงๆ

"หน้าพี่มีอะไรติดอยู่หรือ"

มือเขายกขึ้นแตะๆ บนใบหน้า ที่แก้มสองข้าง จมูกโด่ง หน้าผากที่ผิวผมปรกอยู่ก่อนจะแสดงสีหน้าสงสัยเมื่อพบว่าบนหน้าตัวเองก็ไม่ได้มีอะไรประหลาดๆ ติดอยู่

"ไม่มีครับ"

"อ่า"

เกวินรีบวางของในมือไว้บนโต๊ะไม้ใกล้ๆ ประตู เขามองหน้าฟินิลอีกครั้ง ก่อนจะประคองคนที่มองไม่เห็นให้เดินเข้าไปหาที่นั่งในห้องด้วยกัน ตอนแรกฟินิลก็สะดุ้ง ขึ้นตัวออกเหมือนไม่ยอมให้จับ แต่พอเกวินกระซิบเบาๆ ว่า

กลัวอีกฝ่ายจะสะกดของลัมพีนิลเลยยอมปล่อยให้เขาช่วยประคองพาไปนั่ง

จะหาว่าโรคจิตก็ได้ เพราะกลิ่นหอมๆ จากตัวของพีนิลทำให้เขาไม่อยากปล่อยมือเลยจริงๆ ยิ่งพีนิลตัวนุ่มนวลน่าจับแบบนี้ด้วยเขายิ่งอยากอยู่ใกล้งานบ้านอะไรไม่อยากทำแล้ว อยากนั่งคุยนอนคุยกับพีนิลให้หมดวันไปเลยว่ะหลายปีที่ได้เจอกันพีนิลเป็นยังไงบ้าง...

และทำไมถึงมองไม่เห็นแบบนี้

พีนิลเป็นคนหนึ่งที่หน้าตาดี ผิวขาวผ่อง โดดเด่นกว่าทุกคน ไม่ว่าจะกี่ปีผ่านไปพีนิลก็ยังน่ารักเหมือนเดิม

ไม่มีอะไรเปลี่ยนไปเลยจริงๆ

"ขอบคุณนะเกวิน"

"ครับ"

เกวินปล่อยให้พีนิลนั่งบนเก้าอี้ตัวเดียวกันกับที่เขาเพิ่งนั่งเมื่อสักครู่ ส่วนเขาก็ยกตัวนั่งคุกเข่าตรงหน้าอีกฝ่าย เงยหน้ามองพีนิลแบบไม่ละสายตา

"อะแหมๆ แค่นี้"

น้ารามก้มหน้าหัวเราะเพราะเสียงของบีม มันเอื้อนมือมาสะกิดหลังเขา พอหันกลับไปมองก็อ้าปากพะงาบๆ พุดไม่มีเสียงประมาณว่า 'พีเขามาเยี่ยมกู มึงจะหลบไป'

"พีเพิ่งรู้จากพี่นายว่าเกวินกับบีมรถลัม เป็นอะไรมากมาย"

"ไม่เป็น..."

"เป็นครับ" บีมอ้าปากค้างทั้งที่ยังพุดไม่จบ ส่วนเขาก็จิกยิ้มกว้างๆ ให้พีนิลส่งเสียงอ้อ่นๆ ให้คนที่มองไม่เห็น "บางครั้งก็ปวดหัว ปวดขา รู้สึกเหมือนยังไม่หายดีเลยครับ แต่พอกำลังผมมาที่นี่ซะก่อน"

"แะเลย...ฉันบอกให้พี่นายช่วยคุยกับพ่อเกวินดีมัย ที่นี้งานมันค่อนข้างหนักนะ เราแค่มาฝึกงานเอง"

เกวินส่ายหน้าหงิกๆ ที่รู้ว่าพีนิลมองไม่เห็น ได้ยินเสียงไอ้บีมแหวะเบาๆ

เขาไม่ได้โกหกนะเว้ย ปวดหัวก็ปวดจริงๆ ตอนรถลัมกะจะเอาแขนลงเพื่อไม่ให้หัวกระแทกพื้น แต่สุดท้ายก็ลัมผิดท่าจนได้ หัวนี้กระแทกกับพื้นปูน

แข็งๆ จนเบลล ไซคส์ที่หิวกราดาแสนต้นๆ ของเขาช่วยเอาไว้ ไม่อย่างนั้น สมอคงไหลนองเต็มพื้นไปแล้วแน่ๆ

แล้วใช้อาการปวดขาที่ปวดจริงๆ ถึงเขาจะไม่เป็นอะไรมากแต่ก็ใช้ว่า ไม่ได้เป็นอะไรเลยซะเมื่อไหร่ ทว่าพุดไปก็เท่านั้นแหละ เพราะตอนที่เขาออกจากโรงพยาบาลดันกลับไปซื้อบิกโกให้พ่อเห็น พ่อก็เลยเข้าใจว่าเขาหายดี เป็นปกติทั้งแล้วเลยส่งมาฝึกงานที่นี่

"ตอนนี้แผลหายหรือยัง"

"ไม่มีแผลอะไรเลยครับพี่นิล"

"ไม่มีเลยเหรอ"

"ครับ" เกวินพยักหน้าให้กับคนที่ขมวดคิ้วสงสัย

"แต่เกวินล้มแรงเลยไม่ใช่เหรอ ทำไม..."

"ผมใส่ชุดเซฟตี้ครับพี่นิล ตอนล้มเลยไม่มีแผล แต่ข้าใน"

"อ้อ"

เกวินดีใจที่แม้ว่าจะไม่ได้เจอกันตั้งหลายปีแล้วแต่เขากับพี่นิลยังคุยกันได้ เหมือนเมื่อก่อน พี่นิลไม่ได้ทำตัวห่างเหิน เขาเองก็ไม่ได้ขี้ดเงินที่จะพุดคุย

"งั้นกินข้าวกันก่อนนะ บีมลุกขึ้นนั่งได้มั๊ย"

"ได้ครับพี่ สุ่วว สบายมาก ขอบคุณครับน้าราม นวดดีมาก ๆ เลย"

แค่ได้ยินคำว่าข้าว คนที่เป็นตะคริวแล้วส่อออยเบอริใหญ่ก็ลุกขึ้นนั่ง ขัดสมาธิเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น เหมือนไม่ได้เป็นตะคริว

น้ารามล้างมือที่ใช้นวดขาให้บีมก่อนจะมาเปิดปิ่นโตให้ พอกลิ่นอาหาร ลอยหอมกลุ่มคนที่ตั้งใจเดินเข้ามาให้ก็ยิ้มกว้างทันที

"พอดีรันท่าเก่งจัง ทอดมันปลากราย แล้วก็ผัดผักมาให้...ไม่รู้ว่ ปกติบีมกินกับข้าวแบบนี้ได้มั๊ย พอดีพี่จำได้ว่าเป็นของชอบของเกวิน"

คนที่ถูกพุดถึงนั่งยิ้มกว้างตาหยี เกวินดีใจแทบตายแล้วว่าพี่นิลยังจำได้ว่า เขาชอบกินอะไรบ้าง แล้ววันนี้กับข้าวมื้อแรกของเสียงใหม่ก็เป็นของชอบ เป็นเมนูที่พี่นิลเลือกให้ซะด้วย

"พี่ไม่มั่นใจว่าเกวินยังชอบอยู่หรือเปล่า"

ยิ้มเห่ๆ เพราะไม่มั่นใจจริงๆ ว่าเกร็นยังชอบเมนูเดิมๆ เหมือนเมื่อก่อนอยู่มั้ย

นิลได้ยื่นมาว่าเกร็นเคยไปเรียนที่อเมริกา...ไม่แน่ว่าป่านนี้อาจจะชอบกินสติกหรืออาหารแนวฝรั่งๆ ไปแล้วก็ได้

"ขอบคุณ ชอบเหมือนเดิม"

พออีกฝ่ายได้ยินคำตอบแบบนั้นก็ปรากฏรอยยิ้มหวานบนหน้า ทำเอาคนตัวสูงที่นั่งคุกเข่าข้างหนึ่งบนพื้นยิ้มตามไปด้วย

"งั้นกินกันตามสบายเลยนะ พักให้หายเหนื่อยก่อนแล้วค่อยไปทำงานต่อ พี่นายไม่ว่าหรอก"

"แล้วฟินิลจะไปไหน ไม่อยู่กินข้าวด้วยกันก่อนหรือครับ"

เกร็นกุมมือทั้งสองข้างของฟินิลเอาไว้ พออีกคนจะลุกขึ้นก็สั่งให้มันงนเก้าอี้ตามเดิม เขามองพวงแก้มสีแดงระเรื่อ ตาคมสลับกับดวงตาคู่นั้นของฟินิล

ฟินิลเองก็สับสนกับเขาอยู่เหมือนกัน

เป็นอีกครั้งที่เกร็นโบกมือไปมาตรงหน้าฟินิล และเมื่อพบว่าคนที่ตัวเล็กกว่าไม่มีอาการตอบสนองอะไรกับมือของเขาก็ได้แต่ถอนลมหายใจยาวๆ ออกมา มันเป็นความอยากรู้ของเขาเองว่าตาของฟินิลบอดสนิทไปเลยหรือยังเห็นรางๆ แต่จากที่พิสูจน์...ก็น่าจะบอดสนิท

เขาอยากถาม อยากรู้สาเหตุว่าทำไมฟินิลถึงเป็นแบบนี้ ทว่าตั้งแต่สนามบินเชียงใหม่จนถึงบ้านหลังใหญ่กลางหุบเขาก็ไม่มีใครพูดถึงเรื่องดวงตาของฟินิลสักคน เลยยังไม่มีโอกาสให้เกร็นเปิดประเด็นถาม

เขาเองก็ไม่แน่ใจว่าถ้าถามไปแล้วจะแทงใจดำของฟินิลหรือเปล่า การที่อีกฝ่ายมองไม่เห็นแบบนั้นจะเป็นปมในใจมั้ย เลยได้แต่เก็บความสงสัยนั้นไว้

"พี่อืมแล้ว"

"งั้นอยู่เป็นเพื่อนผมก่อนได้มั้ย ผมอยากคุยกับฟินิล"

"แรงนะมึงง"

ถึงแม้ว่าป๊ามจะพิมพ์มาเบาๆ แต่ก็มั่นใจว่าฟินิลต้องได้ยินที่มันแซวแน่ๆ เกร็นไม่สนใจไอคนที่ล่าถอยเพราะตะคริวกิน จูดวงสายตาของเขาตอนนี้

ก็มีแค่คนตรงหน้า แค่นี้ก็พอใจแล้ว

"ได้สิ แต่พี่กลัวว่าเกริ่นจะเบื่อซะก่อน"

"ไม่เบื่อเลยครับ ผมอยากคุยกับพี่นิต"

เขายิ้มกว้างให้คนผิวขาวจัดแม้รู้ดีว่าอีกฝ่ายมองไม่เห็นรอยยิ้มของเขา ก็ตาม จากชายหนุ่มอายุยี่สิบสามก็กลายเป็นเด็กน้อยทันทีเมื่อมีอนุมุมา ลูบศีรษะแผ่วเบา ความอบอุ่นอ่อนโยนจากมือพี่นิตทำให้คนที่เหนื่อยแทบตาย จากการทำงานสุดทรมานหายเหนื่อยเป็นปลิดทิ้ง

บอกตามตรงว่าถ้าได้พี่นิตมาลูบหัวทุกวัน ให้พูดเมื่องาแระหาหินทั้งวัน เขาก็ยอม

"โอ้ยยย หัวแล้วๆๆ ผมขอเปิดปิ่นโตเลยแล้วกันนะครับพี่นิตลล"

เกริ่นหันไปทำตาขวางให้บี๋ม มันชอบขัดจังหวะเขาตลอดไม่ว่าจะเรื่องอะไร ก็ตาม ขนาดแข่งรถยังเข้ามาจนต้องเข้าโรงพยาบาล โดนเนรเทศให้มาฝึกงาน ดัดนิสัยไม่เอาถ่านก็ยังทำล้าออยให้เขาแบกมาที่ห้องรับรองเพื่อที่จะอุ้งนอีก นี่ยังไม่นับเมื่อคืนและอีกหลายๆ คืนต่อจากนี้ที่เกริ่นต้องทำใจนอนร่วมห้องเล็กๆ กับมันนะ

พี่นิตก็ใจดีเกินไปแล้ว ไอ้บี๋มพูดอะไรนิดอะไรหน่อยก็ตามใจมันอย่างกับ เป็นน้องแท้ๆ แล้วดูดี น้องที่รู้จักกันมาตั้งแต่เด็กอย่างเขาดอนนี้เป็นหมาหัวเน่า เลยใจ เพราะพอไอ้บี๋มร้องหิวข้าวอย่างกับเด็กแรกเกิดพี่นิตก็รีบเอี้ยวตัวไปเปิด ปิ่นโตจัดแจงวางทุกอย่างให้มันแล้ว

"เดี๋ยวผมช่วยครับ"

"ไม่เป็นไร เกริ่นลุกขึ้นไปนั่งดีๆ เลย เดี่ยวพี่จัดการให้เอง"

ตบไหล่เขาแปะๆ แล้วก็หันไปสนใจกับปิ่นโต เกริ่นมองพี่นิตเคลื่อนไหว คล่องแคล่วเหมือนคนที่มองเห็นปกติ อดสงสัยตามากับใบหน้าก้มมองปิ่นโตนั้น ราวกับเห็นชัดเจนนั่นแหละ ไม่ใช่ไม่ปิดป้ายสะเปะสะปะ บอกตามตรงว่าถ้าพี่นิต ไม่พูดว่าพี่นิตตาบอด เขาก็คิดว่าพี่นิตยังปกติดีทุกอย่าง

"พี่นิตมองไม่เห็นมาที่ปีแล้วอะครับ"

เคิร์ล

ฝ่าปิ่นโตหลุดออกจากมือของฟีนิลทันที เกร็นเงยหน้าแล้วด่าบีมที่ถามอะไร ออกมาไม่คิดก่อนจะประคองมือขาวๆ เอาไว้พร้อมลูบหลังมือของคนที่ถูกถาม แผลวเบา

"อะ...ขอโทษครับ" บีมยกมือไหว้หงอยๆ สีหน้ามันรู้สึกผิดจริงๆ แต่เขาก็อยากจะถูกขึ้นไปขีดปากมันสักหมัดอยู่ดีนั่นแหละ

"ไม่เป็นไรเลยบีม ไม่ต้องคิดมากนะ พี่ไม่เป็นไร"

เป็นครั้งแรกที่เขาไม่ชอบรอยยิ้มของฟีนิล มันเป็นรอยยิ้มที่มองดูก็รู้ว่า ยิ้มเพื่อหลอมน้ำความรู้สึกอะไรบางอย่างไว้ในใจ เป็นรอยยิ้มที่เขาเองก็เคยยิ้มออกมา ตอนที่แข่งรถแล้วไม่ชนะทั้งที่ทำได้เต็มที่แล้ว มันคือรอยยิ้มหลอมน้ำความเจ็บปวด

ไม่ชอบเลยวะ

"รถชนนะ ตื่นขึ้นมามีอีกทีก็มึงเองไม่เห็นอะไรแล้ว"

"อา แสดงว่าชนแรงมากเลยใช่มั้ย..."

บีมที่กล้าๆ กลัวๆ เพราะสายตาของเกร็นยังเย้ยปากถามต่อ เขาอยากจะถูกขึ้นไปขกหน้าบีมจริงๆ ทว่ากลับรู้สึกได้ว่ามือขาวทั้งสองข้างกำลังบีบเข้าหากัน แน่น เกร็นรับรู้ได้ทันทีเลยว่าฟีนิลกำลังเจ็บปวดที่จะต้องพูดถึงเรื่องในอดีตอีกครั้ง

เขาก็ได้แต่ปลอบฟีนิลด้วยการลูบหลังมือเบาๆ อยู่อย่างนั้น

"อ้อ คนที่เห็นเหตุการณ์บอกว่าแรง...แต่พี่ไม่รู้ตัวเลยว่าแรงแค่ไหน"

"แล้วฟีนิล..."

"ไม่ต้องถามแล้วบีม กินข้าวไป"

"เออๆ ก็ได้"

บีมที่อ้าปากเตรียมฟันคำถามออกมาอีกชะงัก ถ้าเขาไม่ห้ามมันก็ไม่หยุดพูด และบีมไม่มีทางรู้เลยว่าตอนนี้มือของฟีนิลสั่นมากแค่ไหน

ไม่รู้เลยว่าฟีนิลกำลังแสดงอาการหวาดกลัวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นออกมา ให้เกร็นรู้

"เฮ้ย! ไม่ต้องจ่อใกล้ขนาดนั้นก็ได้ ใช้น้อง กล้องมันซูมได้ไวๆ"

"อย่าเสียงดังดิฟี่ ก้มหน้าทำไปเลย"

"ไฉนน้อง...ได้ ได้"

เกริ่นหยุดกิจกรรมที่กำลังทำอยู่ตอนนี้แล้วยกมือปาดเหงื่อ ตาคนมองบีม กับลูกชายหัวหน้าคนงานที่ซื้อขันโตกเถียงกันอยู่ ขันโตกผู้ได้รับมอบหมาย ภาระหน้าที่อันยิ่งใหญ่อย่างการมาถ่ายคลิปลงตอนที่พวกเขาทำงานเพื่อรายงานให้ พี่นายดูดีใจยกใหญ่

จะว่าน่าเอ็นดูก็ได้ เพราะขันโตกเป็นเด็กตัวอวบๆ ขาวๆ แก้มแดงออดออง ใส่ชุดแบบที่เด็กดอยชอบใส่ยื่นกอดอกถือโทรศัพท์รุ่นเก่าอยู่

ใช้ไม่เป็นด้วยมั้ง ก็ตอนที่ขันโตกถือโทรศัพท์แล้วตะโกนป่าวๆ ว่าจะถ่ายคลิปลง ให้ตั้งใจทำงาน เกริ่นไปชะเง้อหน้าดูแล้ว...น้องมันไม่ได้กดบันทึกวิดีโอ แค่ปล่อยให้กล้องแพลนมาที่พวกเขาเฉยๆ

เออ ก็ตกลงดี

ถึงรู้ว่าขันโตกจะไม่ได้กดถ่ายคลิปลงแต่เกริ่นไม่ได้สวมบทผู้ชายใจดี กดถ่ายคลิปลงให้น้องมันหรือกนะ เพราะตอนนี้สภาพของเขาดูยังงี้ก็หมดความศรัทธาที่สะสมมาตลอดยี่สิบสามปี

จากชุดเหมือนหาญธัญญะสวยๆ แพงๆ อยู่ดีๆ ก็ถูกให้มานั่งเก็บผักตรงสวนชะงัน

ส่วนคนที่เคยทำงานอยู่ตรงนี้ (ที่เป็นผู้หญิงบอบบาง) ก็เปลี่ยนไปทำงานที่เหมืองแทน

เพราะใครละ เพราะไฉนบีมคนเดียว

แต่ได้มาเก็บผักก็ดี...เพราะวิวตรงนี้ โคตรดี โคตรสวย

"พี่คนนั้น! อย่าเอาแต่มองนก" ขันโตกตะโกนแล้วชี้นิ้วป้อมๆ มาที่เขา

เกริ่นพยักหน้าพร้อมยกมือทำท่าขอโทษไฉ่เด็กคนนั้น เขาไม่ได้มองนก อย่างที่ขันโตกพูดหรอก แต่กำลังมองเจ้าของบ้านที่กำลังนั่งหลับตาพร้อมรับสายลมอ่อนๆ

พอขันโตกเอะอะเสียงดัง ฟินิลที่นั่งอยู่บนกระเบียงก็หันหน้ามองตามเสียง สายตาของฟินิลจึงมาที่เขา ใบหน้ามีรอยยิ้มจางๆ เหมือนมองเห็นว่าเกริ่น

ส่งยิ้มให้ ทว่าพอเขาโบกไม้โบกมือส่งไป ฟีนิกซ์กลับยื่นกอดอกไม่มีปฏิกิริยาอะไร
ตอบกลับมา

ก็นั่นแหละที่เกริ่นว่าวิวโคตรดี โคตรสวย

ไม่อยากจะสายตา

พี่บ

ผักกาดหนึ่งทีควรจะเก็บใส่ตะกร้าถูกโยนมาที่หน้าเขาเต็มๆ ส่วนคนที่โยน
ก็ไม่ใช่ใครที่ไหน

"อันแน่มองอะไรขนาดนั้น ภูเห็นนะ"

เกริ่นโยนผักที่หล่นอยู่บนตักเก็บใส่ตะกร้า ปีมก็ปาอะไรมาไม่รู้เรื่อง
ผักพวกนั้นมันกินได้ เอาของกินมาเล่นแบบนี้แหม่งน่าโดนทำโทษ

"พูดมาก"

"เป๋ออ น้องสนิหคิดไม่ซื่อ"

"เสียอะไรด้วยวะ"

"ส่งสารฟีนิกซ์ โดนสายตาเห็นกามของมึงโลมเสีย"

"เบาหน่อย มีเด็กอยู่ด้วย" พยัพเหิดหน้าไปตรงบันไดที่ยื่นอยู่ปากเกาหัว

"ชอบเขาอะดิ"

รู้อยู่แล้วว่าปีมู้ใจเขา เกริ่นเป็นประเภทที่ชอบก็แสดงออก ไม่ชอบ
ก็แสดงออกชัดเจน ไม่ได้กักความรู้สึกจนปล่อยให้หลุดมือ

"เออ" เขาเป็นแบบนี้แหละ "ชอบ"

03

"ชอบ"

คำนั้นที่หลุดออกจากปากของใครบางคนลอยมากับสายลมเย็นๆ ที่ปะทะใบหน้าหวานละมุน

เดาว่าเกวินคงไม่รู้ว่เสียงของตัวเองไม่ได้ไปขนาดนั้น คำว่าชอบที่คนฟังก็รู้ว่าเป็นการชอบในลักษณะไหนเลยได้ยินเต็มสองหู

หรือบางทีเกวินอาจจะรู้ว่าถ้าพูดด้วยน้ำเสียงในระดับนี้แล้วคนฟังอย่างเขาจะได้ยิน

เหมือนตั้งใจ

นิลนั่งกอดอกอยู่ตรงระเบียงบ้าน เวลาเบื่อๆ ห้องนอนของตัวเองก็จะออกมานั่งเล่นตระนึ่งประจำ วันนี้ที่ปางไม้รัชดาตุ๊กตักเป็นพิเศษเพราะสองหนุ่มจากกรุงเทพฯ ไม่ได้ไปทำงานที่เหมืองแร่ แต่กลับถูกคุณธรรมาศักดิ์ พี่ชายของนิลที่เป็นทั้งเจ้าของปางไม้รัชดาและเหมืองแร่ทำโทษด้วยการให้มาเก็บผักในสวนไปให้แม่ครัวแทน

นิลขำเพราะนี่ภาพออก ผู้ชายวัยรุ่นสองคนผิวขาวผ่องตามประสาลูกคนรวยนั่งจ่อมเก็บผักใส่ตะกร้าคงเป็นอะไรที่น่ารักมากๆ ตลอดเวลาชั่วโมงกว่าที่ผ่านไปนิลได้ยินเสียงคุยจ้อแจตตลอดเลย ส่วนใหญ่ก็เป็นเสียงของขันโตกกับเพื่อนของเกวินนั่นแหละ

ไม่รู้ว่เรียกว่าคุยได้หรือเปล่า เพราะเหมือนจะเป็นไปในทางเดียวกันซะ

มากกว่า

"นี่ไอ้น้อง ผักพวกนี้ที่เก็บไปอะ รู้ปะว่าเอาไปทำอะไรกิน"

"แกงจืด ไม่ก็ต้มไว้จิ้มน้ำพริก"

"แค่นี้อะนะ"

"อยากกินอะไรก็ไปบอกแม่ครัวนู่นนน ทำไม่ทำอีกเรื่อง"

ขันโตกบุ๋ยปากไปทางศาลาใหญ่ๆ ที่มีแม่ครัวนั่งเตรียมของทำอาหารให้คนงานของปางไม้รัชฯ ขันโตกเป็นเด็กดอยที่พูดภาษากลางได้ชัดแจ๋วที่สุดในนี้แล้ว ที่เป็นแบบนี้ก็เพราะพี่นายเลี้ยงขันโตกมาตั้งแต่เด็ก เด็กน้อยเลยซึมซับภาษาจากพี่นายมาซะเยอะ

นิลกับพี่ชายพูดภาษาถิ่นของที่นี่ไม่ได้แต่สามารถฟังและแปลออกได้ พี่นายจะฟังได้คล่องกว่า ส่วนนิลที่เพิ่งกลับมาอยู่เพียงใหม่ได้ไม่กี่ปีก็ยอมรับตามตรงเลยว่าบางคำเขาก็ฟังไม่ออกเหมือนกัน แต่มันก็ไม่ได้ลำบากอะไรขนาดนั้นหรอก เพราะไม่ค่อยมีคนมาคุยด้วยเท่าไร

นิลไม่ค่อยได้ออกไปไหน ตราบใดที่ยังเป็นคนที่พิการทางสายตา ก็กลายเป็นการระแวงของคนรอบข้างอยู่ดี พี่นายเลยให้เขาอยู่แต่ในบ้าน เดินเล่นในปางไม้รัชฯได้แต่ก็มีบริเวณที่ห้ามเดินออกไปอยู่ดี

อย่างเช่นฝั่งที่เป็นโรงแรม...แต่นึกแล้วก็ได้แต่ส่ายหัวเบาๆ เพราะโรงแรมปางไม้รัชฯกับบ้านปางไม้รัชฯที่ตัวเองอาศัยอยู่มันห่างกันตั้งหลายกิโล พี่นายคิดว่าเขาจะเดินออกไปไหนไกลได้ขนาดนั้นหรือไง

"พี่นิล"

เจ้าของชื่อสะดุ้งโหยงเพราะนึกคิดอะไรเพลินๆ อยู่ดีๆ เสียงของใครบางคนที่ควรจะนั่งเก็บผักอยู่ที่สวนก็ดังขึ้นในระยะใกล้ นิลหันหน้าตามเสียง สงสัยบางทีเคลือบด้วยความจริงใจให้

"นั่งตรนนี่ไม่หนาวหรือครับ เสื้อคลุมก็ไม่ใช่"

"..."

"เดี๋ยวไม่สบายนะ"

นิลขยับสะโพกเล็กน้อยเมื่ออีกคนนั่งลงข้างๆ เสียงนั้นดังใกล้มาก

หุ้มนุ่มน่าฟัง นิดดีใจจริงๆ ที่เกริ่นโตมาได้เพอร์เฟกต์ขนาดนี้ ไม่มีส่วนไหนเลยที่จะกลายเป็นจุดต่างพร้อยของเกริ่น

"ไม่หรรอก พี่แข็งแรงจะตาย" ตอบไปตามจริงเพราะปกติแล้วเขาเองก็ไม่ใช่ว่าคนที่บอบบางปวยง่ายอะไรขนาดนั้น "ง หนึ่งอัยมัยนึ่งเก็บผักทั้งสวน"

"ประหลาดหรือถามจริงๆ ครับ"

"ถามจริงๆ สิ"

พอเกริ่นหัวเราะนิดก็หัวเราะตามด้วยเหมือนกัน ทุกครั้งที่เกริ่นโน้มตัวเข้ามาใกล้ กลิ่นหอมอ่อนๆ จากอีกฝ่ายก็โชยแตะปลายจมูกของนิดตลอด

นิดไม่มั่นใจว่าเป็นกลิ่นของน้ำยาปรับผ้านุ่มจากเสื้อผ้าหรือเป็นกลิ่นเฉพาะตัวของเกริ่นเองกันแน่

"ความจริงผมอายนะ ต้องมานั่งเก็บผักแทนที่จะได้เข้าเหมือง"

"เอาน่า พี่นายเขาไม่ใจร้ายกับเจ้านานหรอ...เดี๋ยวก็คงได้กลับไปฝึกงานในเหมืองแล้ว"

ยกมือลูบต้นแขนแกร่งของคนที่ปันด้วยน้ำเสียงหยอๆ

เกริ่นตอนนี้หน้าเอ็นดูเหมือนตอนเด็กไม่มีผิด นิดชอบคุณอะไรก็ตามที่ทำให้เกริ่นพูดคุยกับเขาได้อย่างเป็นธรรมชาติ ไม่เกร็ง ไม่ทำเหมือนเป็นคนแปลกหน้าเพราะระยะห่างที่ไม่ได้เจอกันตั้งสิบปี

ผิดกับนิดเลยที่บางครั้งก็ยังแอบเกร็งเวลาคุยกับอีกฝ่าย

อย่างเช่นตอนนี้

นิดชะงักเมื่อมีลมอ่อนๆ พัดอยู่ตรงหน้า ริมฝีปากสีชมพูเข้มเล็กน้อย นิดยื่นมือออกไปจับมือหนาที่กำลังโบกไปมาอยู่ตรงหน้าเขา และในตอนนั้นก็ทำให้เกริ่นชะงักเหมือนกัน

"ขอโทษครับ"

คนตัวบางยิ่งกว้างไปพร้อมๆ กับสายหน้าไม้ถือสาอีกฝ่าย นิดค่อยๆ วางมือหนาไว้บนตักของเกริ่นเองในขณะที่หุ้มนุ่มนิ่มก็ยังกุมมืออีกคนเอาไว้

"ผมอยากให้พี่นิลมองเห็น"

"อ้อ ขอขอบคุณนะ"

"ผมอยากให้พี่มองเห็นผม"

"นั่นนะสิ เกวินต้องหล่อมากๆ หน้าตาดีมากแน่เลย"

"..."

"เกวิน?"

หัวหน้าๆ ของบางคนที่นั่งข้างกันทั้งลงบนไหล่ซ้ายของนิล เสียงถอนหายใจ กับมือหนาที่เปลี่ยนมากุมมือของนิลเอาไว้ทำให้เขาต้องนั่งเกร็งของจริง

ในตอนที่มีมองไม่เห็นใบหน้าของเกวิน นิลก็จับความรู้สึกอีกฝ่ายได้จาก การผ่อนลมหายใจนั้นแหละ

เหมือนเกวินกำลังไม่พอใจ หนักใจ กังวล

"ผมขอนั่งแบบนี้สักพักนะคะครับ"

"แล้วเพื่อน..."

"ช่างมัน"

"นิสัยไม่ดี"

"อยากอยู่กับพี่นิล"

"โตเป็นหนุ่มแล้วนะ ขี้อ้อนเป็นเด็กไปได้"

ถึงจะพูดแบบนี้แต่เกวินสนใจที่ไหนกันล่ะ คนที่ตัวใหญ่นิลขยับศีรษะ ให้ขาอยู่บนไหล่แคบๆ ด้วยท่าทางที่ถนัดขึ้นกว่าเดิม นิลอมยิ้มตอนที่ได้ยินเสียง ขันโตกทะเลาะอะไรสักอย่างกับบีบีอีกแล้ว

ส่วนคนที่นั่งขาบนไหล่เขาอยู่...นั่งขนาดนี้ ไม่แน่ใจว่าหลับไปแล้วหรือแค่ อยากนั่งเฉยๆ

สัมผัสอ่อนโยนที่มือทำเอาคนที่กลายเป็นหมอนให้เกวินขาต้องก้มหน้าลง เกวินได้นิ้วโป้งเป็นวงกลมบนหลังมือนิลเรื่อยๆ นั่นเลยทำให้คนที่ถูกสัมผัสรู้ว่า อีกฝ่ายยังไม่ได้หลับ แต่คงอยากจะพักผ่อนจริงๆ

"อู๊แบบนี้นะวางพี่นายมาเจอแล้วทำโทษหนักกว่าเดิมนะ"

"พี่นายไปเหมือง กลับดีกว่า"

"เอาหัวเหวอ"

"ก็เขาบอกผมอยู่"

"ดีจังนะเรา อยู่กับพ่อแม่สงสัยหนักกว่านี้แน่ๆ"

"ฟีนิลไม่ชอบเธอ" เกร็นเงยหน้าถาม แต่ก็ไม่ได้รอให้นิลตอบคำถามนั้น
หรือ "ถ้าฟีนิลไม่ชอบผมจะไม่ดีอยู่แล้ว"

นิลยิ้มกว้างกว่าเดิมจนคนมองยิ้มตาม มือเล็กๆ ที่ถูกมือหนาคุมอยู่
ยกขึ้นลูบกลุ่มผมหนานุ่มของเกร็น นิลส่ายหน้าปฏิเสธ ก็คือแบบนี้มาตั้งแต่
เด็กแล้วจะให้ไม่ชอบได้อย่างไรล่ะ

"แต่ก็อย่าดี๊มาก โดยเฉพาะกับพ่อกับแม่"

เดาว่าเกร็นคงไม่ฟังที่เขาพูดหรือ เรื่องดี๊กับพ่อกับแม่นะเกร็นเก่ง
ทีหนึ่งเลย แต่ถึงจะดี๊มากแค่ไหนก็ยังน่ารักที่ตามใจพวกท่านด้วยการเรียน
คณะที่ตัวเองไม่ได้ชอบเพื่อมาสานต่อธุรกิจของครอบครัว

เกร็นไม่ชอบถูกตีกรอบชีวิต แน่นอนว่าครอบครัวของเกร็นก็ไม่ได้ใจร้าย
กับเจ้าตัวขนาดนั้น

อยากทำอะไรก็ให้ทำ อยากมีอิสระก็ได้

ก็มีลูกชายคนเดียวนี่เนอะ

"พี่คนนั้นอย่าอู้งาน"

เสียงเจ๊อยเจ๊วของบันโตกดังมาถึงบนระเบียง ถึงจะเสียงดังขนาดนั้น
แต่เกร็นก็ไม่มีทำท่าจะสนใจอะไรเลยสักนิด ชบโหลนิลอยู่ยังงี้ก็ยังอยู่อย่างนั้น
เหมือนเดิมจนเขาต้องแก้มขยับโหลแรงๆ ให้อีกคนขยับศีรษะออกอย่างอ้อออิง

"ไปทำงานได้แล้ว เดี่ยวบันโตกฟ้องพี่นายเอานะ"

เกร็นชะโงกหน้ามองบันโตกที่ยืนหัวเอวขวดคู้้อยู่ข้างล่าง ผักในสวน
เขาก็เก็บจนเกือบหมดแล้ว เต็มตะกร้าชนิดที่ว่าถ้าเอาไปขายคงตั้งแผงได้
แผงใหญ่ๆ นั่นก็เท่ากับว่างงานของเขาวันนี้มันต้องเสร็จแล้วดิ

"เก็บหมดแล้วครับ"

เกร็นขยิบตากสที่อีกคนมองไม่เห็นตอบเสียงๆ เพราะไม่อยากจะไปยุ่ง
กับงานข้างล่างแล้ว

"อ่า"

แต่พอเห็นว่าสีหน้าของฟีนิลเฉือนลง เขาก็รู้สึกผิดขึ้นมาทันที ความจริง

A romantic scene featuring a black lamppost with a single light fixture, standing next to a tree with vibrant red and orange autumn leaves. The background is a soft, hazy pink and white, suggesting a sunset or sunrise. The ground is covered with fallen red leaves and green foliage. A large, faint watermark with the Thai word 'นิยาย' (Novel) is visible across the center of the image.

เมื่อตอนที่ยังเด็ก 'เกรวิน' ก็เป็นแค่เด็กชายตัวเล็ก
ที่ชอบแอบปีนข้ามรั้วไปเล่นกับ 'ฟีนิล' คนที่มีแวตาสดใสที่สุด
แต่แล้ววันหนึ่งความสดใสของเกรวินก็หายไปจากชีวิตของเขา
จนเมื่อสิบปีผ่านไป โลกเหวี่ยงพวกเขาทั้งสองมาเจอกันอีกครั้ง
เกรวินในวัยยี่สิบสามปีถูกพ่อและแม่ส่งไปฝึกงานที่ไกลถึงเชียงใหม่
ที่เหมืองแร่ธาตุมุทราซึ่งมีพี่ชายของฟีนิลเป็นคนสืบทอดธุรกิจ
แต่ใครจะไปรู้ว่าภรรยาของเขาเจอกันในครั้งนี้...
ฟีนิลในวัยยี่สิบเจ็ดปีจะกลายเป็นคนที่มองไม่เห็น
ความสดใสในแวตาก็เกรวินก็ชอบอยู่เสมอนั้นได้จางหายไปแล้ว